

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาอยู่กับครูบาอาจารย์ ท่านพูดนะ “ศาสนาไม่กวนบ้านกวนเมือง เขาได้ ๕ ได้ ๑๐ มา เขาจะถวายพระนี่ เขาต้องหาสิ่งที่ดี ๆ ถวายพระ” เพราะความศรัทธาของญาติโยม ต้องการบุญกุศลจากเนืองนาบุญของโลก เนืองนาบุญของโลกต้องทำตัว เห็นไหม เวลาท่านสอนพระนะ “เวลาเรายู่ติดอยู่บ้าน แล้วลงไปบิณฑบาตกับผู้ที่อยู่กระต๊อบห้องหอ เขาได้ ๕ ได้ ๑๐ มา เขาก็ต้องมาถวายวัดตลอด เราไม่ควรจะไปกวนบ้านกวนเมือง”

เราปฏิบัติของเรา เราต้องทำใจของเรา เราอาศัยบิณฑบาตด้วยเลี้ยงชีพนี้ อันนี้ปัจจัย ๔ เราอาศัยไป แต่สุดท้าย เห็นไหม หลวงตาออกมาช่วยโลกคราวนี้ เวลาท่านพูดนะ “เราทำให้ลูกศิษย์บอบช้ำ” ท่านก็รู้ว่าสิ่งนี้เป็นอะไร แต่ในการประพฤติปฏิบัติ ในการจะสร้างสมบารมีมันก็ต้องมีการสละออก มีการอย่างนั้น เวลาเหตุจำเป็นต้องทำก็ต้องทำ เพราะสิ่งที่ว่าถ้าทำแล้ว อย่างครูบาอาจารย์ที่เราเชื่อมั่นนะ ทำแล้วนี้ท่านไม่กระเพื่อมไม่หวั่นไหว เราควรจะทำกับท่าน

แต่ถ้าพระยังมีกิเลสอยู่ในหัวใจ ยังมีสิ่งที่ต้องแก้ไข เราไม่เห็นด้วยเลย ไม่เห็นด้วยเพราะอะไร? เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “อานนท์ เงินนี้เป็นอสรพิษ” สิ่งนี้เป็นอสรพิษมันกัดได้ทุกคน มันกัดคนที่มียกเลสที่มีแผลอยู่ในหัวใจ เหมือนมือของเรานี้มีแผล เราลงไปในยาพิษนี้ มันซึมเข้าแผลเราเต็มขาดเลย

แต่มือของผู้ที่ไม่มีแผล เห็นไหม จะล้วงไปในยาพิษ จะล้วงไปในอย่างไร ทำประโยชน์ได้ทั้งนั้น เพราะมันไม่สามารถเข้าไปเพราะมันไม่มีแผล ถ้ามือเรามีแผล มีมีแผลนี้ยาพิษมันเข้าไปทำนองนั้น นี่เงินเป็นอสรพิษ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ไว้เลยนะ อย่าให้เข้าไปยุ่ง

ถ้าเราเข้าไปยุ่ง เราเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เราควรจะรักษาแผลในใจของเราให้ได้ก่อน สิ่ง
ที่รักษาแผลใจของเราให้ได้นี้ เราทำเข้ามาตรงนั้น ถึงบอกว่าถ้าเราเป็นผู้ที่ส่งเสริม ผู้ที่เป็นมือเป็น
ไม้ เห็นไหม ทุกคนอยากสร้างสมบารมี หลวงตาท่านบอกเลย “ท่านทำท่านเป็นตัวแทนของ
ศาสนาเพื่อจะไปช่วยโลก มันก็ต้องมีมือมีเท้าเพื่อจะออกไปทำงาน”

สิ่งที่ทำงาน ทำงานกันไปอยู่ ถ้าสิ่งใดเป็นประโยชน์เราก็กทำ เราก็กส่งเสริม เราทำทั้งนั้น แต่
ถ้าสิ่งใดมันไม่เป็นประโยชน์ เราก็กไม่ควรทำ เห็นไหม คุณ ดูอย่างที่ว่า เวลาทำบุญกับพระนี้ได้นุญ
ไหม? ได้นุญ ถ้าได้นุญนะ แต่ถ้าเรารู้ว่าพระองค์นั้นเป็นพระที่ว่ามีเจตนาทำลายศาสนา เราทำบุญ
ไปกับพระองค์นั้น เราก็กมีส่วนทำลายศาสนาด้วย ศาสนาพุทธเป็นสิ่งที่ว่าต้องมีปัญญา ใจ มีปัญญา
ตรงนี้ไง ถ้าเราไม่รู้เราก็กทำบุญไป

ในสมัยพุทธกาลมีโยมเป็นคนทุกข์เข็ญใจ นิมนต์พระไปฉัน แต่พระเห็นว่าคนนั้นเป็นคน
จนก็เลยไปบิณฑบาตฉันก่อน ไปถึงบ้านนั้นนะมีคนมาช่วยงานมาก แล้วเขาก็ถวายอาหารไป พระ
บอก

“อิ่มแล้ว พอแล้ว”

“พอเพราะอะไร?”

“พอเพราะบิณฑบาตมา”

โกรธมาก หาว่ากลัวจะไม่ได้ฉัน ถึงเอาอาหารใส่บาตรประชด ประชดแล้วให้พระนั้น
กลับไปฉันที่วัด เสร็จแล้วมานั่งคิด “เราจะได้อาหารหรือได้นุญ ทำบุญแล้วไปโกรธพระ ไปมีความ
โกรธพระ” สงสัยก็ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก
“ได้นุญทั้งหมด ทำบุญแม้แต่ทัพพีเดียว ข้าวทัพพีเดียวที่ใส่ไปในบาตรของพระนั้นนะ ถ้าพระนั้น
ประพฤติปฏิบัติ ถ้าจิตสงบ นี่เป็นบุญของเราทั้งหลายเลย”

แต่ถ้าผู้ทำลายศาสนาละ นี้อลัชชีผู้ทำลายศาสนา เขาทำลายศาสนาอยู่แต่เราไม่รู้ เราก็กใส่
บาตรไปกับเขา เราก็กให้กำลังไปกับเขา เขาไปทำลายศาสนา กำลังนั้นได้มาจากไหน? ก็ได้มาจาก

เรา นี่เราถึงต้องดูแล ต้องดูของเรานะ ในสมัยพุทธกาลก็มีพระแบบนี้ ในสมัยปัจจุบันนี้พระบวชมานี้บวชมาแต่ตัวนะ เพราะเรานี้มีศรัทธามีความเชื่อ บวชมาแต่ตัวเพื่อจะชำระกิเลสของเรา

ถ้าเราบวชมาแต่ตัวนี้กิเลสมันยังไม่ได้บวช สมมุติสงฆ์มันจะเป็นสภาวะแบบนั้น เราเป็นภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เราก็ต้องช่วยกันดูแล ถ้าสิ่งใดมันไม่เป็นประโยชน์ เราก็ไม่ไปยุ่ง ถ้าสิ่งใดเป็นประโยชน์ เราก็จะพยายามทำของเรา เราไม่ไปยุ่งเพราะเหตุไรล่ะ? เพราะว่าสิ่งที่เขาทำอย่างนั้นนะ มันเป็นจิตมันเป็นนิสัยของเขา นิสัยของเขามาเห็นไหม

คนเราเราเลี้ยงลูกมา เห็นไหม ลูกของเรา ถ้าเราเลี้ยงมาดี สิ่งนี้ลูกเราจะดีมากมาย ถ้าลูกเรานี้สิ่งใดที่ฝังใจนะ เราทำผิดพลาดไปฝังใจกับลูกเราไปนี้ ลูกจะมีความฝังใจอย่างนั้น แล้วแก้ไขยากมาก เพราะมันฝังใจไป นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเขาเป็นแบบนั้น เราจะไปยุ่งกับเขา呢 เราจะไปยุ่งกับเขาทำไม เราไม่ไปยุ่งกับเขา เราชักสะพานของเรานะ ถ้ามันเป็นคุณงามความดีเราต้องทอดสะพานของเราไป เพื่อจะเอาบุญกุศลมาใส่ใจของเรา เพื่อจะสร้างสมบารมีไป

การประพฤติปฏิบัติต้องมีทาน มีศีล มีภาวนา แต่ทานของเรา ทานของชาวพุทธใจ พุทธโศ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มีความเห็นของใจ เราทำของเรา ถ้าเราทำของเราได้ เราทำของเรา เราเชื่อ เราศรัทธา เราทำของเรา สิ่งที่ทำของเรา นี่ทานบารมี ศีลบารมี บารมี ๑๐ ทศ เนกขัมมบารมี ศีลบารมี นี่บารมีของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น แต่เพราะเราไม่ได้สร้างอย่างนั้น เราเชื่อ เราเกิดมาพบพุทธศาสนาแล้วเราเชื่อของเรา เราก็สร้างทาน ศีล ภาวนาให้เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้

ถ้าเรามีทาน มีศีล มีภาวนาขึ้นมา เกิดถ้าภาวนาขึ้นมาปัญญามันจะเป็นสภาวะแบบนั้น เว้นไฉนนะ เว้นไว้แต่กรรม สิ่งที่เป็นกรรม เช่น หลวงปู่แหวนท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านจะทิ้งร่างกาย อายุจะ ๖๐ ปีอยู่ในป่านี้ ท่านจะทิ้งร่างกายของท่านแล้ว ท่านรอวันตายเลย เพราะพระอรหันต์การเกิดและการตายไม่สะเทือนหัวใจของพระอรหันต์หรอก

พระอรหันต์เวลาประพฤติปฏิบัติ เวลาถ้ามีกิเลสอยู่ สิ่งที่เป็นกิเลสมันกวนใจนี้ สิ่งนี้เป็นข้าศึก แล้วเราพยายามจะทำลายสิ่งนั้นให้ได้ ถ้าทำลายสิ่งนั้นได้นะ พอสิ่งนี้จบไปกิเลสออกไปจาก

ใจแล้ว การเกิดและการตายนั่นเป็นของโกหกนะ เป็นเรื่องสมมุติ โกหกพระอรหันต์ แต่เป็นเรื่องจริงสำหรับพวกเรา เพราะเรายังกิเลสอยู่ เรายังกลัวตาย เรายังกลัวความเป็นไปของเราอยู่ เราตายแล้วเราจะเป็นสภาวะแบบไหน เรายังอยากได้นูญอยู่ เกลียดบาปอยู่ บาปไม่ต้องการเพราะอยากจะไปดีใจ

แต่พระอรหันต์สิ้นกิเลสไปแล้วนี้ การตายถือว่าเป็นการโกหกกัน มันไม่มีสิ่งใดตายเพราะมันเข้าใจถึงว่ากิเลสตายไปจากใจแล้ว ใจดวงนี้จะไม่มีการเกิดอีกแล้วมันจะไม่มีการตายอีก การเกิดในชาติปัจจุบันนี้จะต้องตายไป แต่มันจะไม่มีการเกิดอีก มันถึงนะ พุทธถึงหลักความจริง ถ้าเทียบเหมือนกิเลสนะ ถึงอยากตายด้วย เพราะตายแล้วมันจบสิ้นกันไป ไม่ต้องแบกภาระธาตุขันธ์

สิ่งที่เป็นธาตุขันธ์นี่เป็นภาระ เวลาหิวเวลากระหายนี่ มันเป็นเรื่องภาระทั้งหมดเลย แล้วใจดวงนั้นไม่เกี่ยว แต่ต้องอาศัยแบกภาระสิ่งนี้ไป ท่านถึงอยู่ในป่านั้น ท่านทอดทิ้งแล้วนะเรื่องร่างกายนี้ ท่านรอวันตายเลย แต่ครูบาอาจารย์ไปเจอเข้า นิมนต์ท่านออกมารักษာ ตอนนั้นอายุท่าน ๖๐ อยู่ในประวัติของท่าน จนท่านออกมาเป็นประโยชน์โลกอีก ๓๐ – ๔๐ ปีมานี้

สิ่งนั้นออกมานี้ท่านถึงออกมาจากเขานะ ท่านบอกเลยว่า “หน้าที่การรับภาระเรื่องของโลกให้เป็นเรื่องของลูกศิษย์ แต่ถ้าเรื่องธรรมะเป็นเรื่องของท่าน” เห็นไหม นี่กรรมมันเป็นสภาวะแบบนั้น ถึงจะทำอะไรกับท่าน ท่านก็ยอมไปทั้งหมด สิ่งที่ท่านยอมไป นี่ถ้ามันมีกรรมต่อกันมา กรรมมันเป็นสภาวะแบบนั้นไป แล้วแต่การสร้างสมใจ

แต่ถ้าคนมีบุญ สิ่งที่เป็นบารมีนะ ทำกับท่านมันจะเป็นบุญกุศล ใครทำบาปอกุศลกับท่านเหมือนกับนิวเคลียร์ใจ สิ่งที่นิวเคลียร์ เห็นไหม เราเอามาสร้างเป็นสันติ สร้างพลังงานไฟฟ้า พัฒนาสิ่งต่าง ๆ เป็นประโยชน์กับเราได้ ใช้ในทางอุตสาหกรรมนี่ เป็นประโยชน์มากเลย แต่ถ้ามันระเบิดนะ เราทำระเบิดทำลายคนนะ ทำลายมากเลย

นี่ก็เหมือนกัน จิตใจของผู้ที่ไม่มีการโต้ตอบ ผู้ที่ เห็นไหม เราหยุดแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกกับองคุลิมาล “เราหยุดแล้ว เธอเองต่างหากไม่หยุด” เห็นไหม ใจขององค์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหยุดแล้ว ไม่มีการโต้แย้งแล้ว ไม่มีการสิ่งต่าง ๆ แล้ว เป็นผู้ที่ว่าไม่เป็นโทษไม่เป็นภัย

เหมือนนิวเคลียร์ ถ้าเราทำบุญกุศล สิ่งนั้นจะเป็นบุญกุศลมาก จะเป็นประโยชน์กับโลกมาก แต่ถ้าเราทำเป็นบาปอกุศล สิ่งนั้นก็ทำให้ผลมหาศาลเลย เห็นไหม ในพระไตรปิฎกถึงบอกไว้แล้วไง ว่าทำลายพระพุทธเจ้าให้ห้อโลหิต มาพระอรหันต์ สิ่งนี้มันเป็นบาปกรรมมหาศาลเลย แต่ในครั้งพุทธกาลพระโมคคัลลานะก็โดนเขาจ้างฆ่าตาย

คนมีกิเลสขึ้นมาเนี่ย สภาวะธรรมเป็นความจริงอันหนึ่ง แต่กิเลสในหัวใจเหมือนกับแผลในมือเนี่ย มันไม่ยอมฟังต่าง ๆ แล้วมันจะเอาแต่โทษเอาแต่ภัยใส่ใจของมันเอง ใส่แต่มือของมันเอง แล้วมันจะเข้าไปทำลายหัวใจดวงนั้น นี่สภาวะกรรมมันเป็นสภาวะแบบนั้น

แล้วเรากิดมานี้ ตาใส ๆ นะ แต่ใจบอด ตาเรานี้เห็นหมดเลย พระไตรปิฎกเราก็อ่านได้ เราเข้าใจสภาวะธรรมทั้งหมดเลย แต่หัวใจเราบอดไง เราถึงต้องอาศัยครูอาศัยอาจารย์ชี้นำ เราสงสัยเราศึกษาธรรมมา สิ่งใดสงสัยเราต้องปรึกษาต้องใคร่ครวญ แล้วเราจะทำสิ่งนี้ให้มันเป็นประโยชน์กับเรา

ถ้ามันเป็นประโยชน์กับเรานี้ สร้างสมบารมี มันถึงไง ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งเหตุและผล เขาถึงบอกว่า “ศาสนาพุทธเป็นเรื่องของความยุ่งยาก เป็นต้องการกระทำทั้งหมด” นี่มันเป็นศาสนาแห่งเหตุและผล ถ้าเราสร้างเหตุขึ้นมา เหตุเป็นสิ่งที่ทำคุณงามความดี มันจะเป็นบุญกุศล เหตุที่ทำเป็นความชั่ว มันเป็นบาปอกุศล สิ่งนี้มันจะเป็นไปกับเรา มันเป็นความจริงสุดส่วนใจ

เราถึงต้องพยายาม สิ่งนี้ทำขึ้นมา อย่างที่ว่าการอ่อนวอนเอา การขอเอา การสิ่งต่าง ๆ อย่างนั้นมันเป็นเรื่องของไสยศาสตร์ เป็นเรื่องของไสยเวท เป็นการขอเอา มันจะไม่สมประโยชน์หรอก มันเป็นการขอร้อง เป็นการขอวอนเอา เราต้องพึงอาศัยสิ่งต่าง ๆ ตลอดไป

แต่ในศาสนาพุทธเรานี้ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เห็นไหม ถ้าเราทำผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแบบหลวงปู่แหวนที่ท่านสิ้นกิเลสไปแล้วนี้ ท่านไม่ตกใจกับสิ่งใดเลย โลกนี้จะหวั่นไหว โลกนี้จะพลิก

คว่าขนาดไหน จะเกิดสงครามโลกร้อยหนพันหน มันจะไม่สะท้อนหัวใจดวงนั้นแม้แต่คนเดียวเลย แล้วคุณงามความดีมันก็พอใจตั้งแต่ท่านสิ้นกิเลสจากตรงนั้นแล้ว

ถ้าเราว่าศาสนาพุทธมันเป็นทางเดินของเรานะ มรรคาที่ดำเนินเราดำเนินมาถึงสิ่งนี้ มันจะเข้าถึงใจเรา แล้วหัวใจนี้เป็นผลลัพธ์ วิธีการกับผลลัพธ์ วิธีการที่เราสร้างสมขึ้นมาเป็นวิธีการ ถ้าวิธีการถูกต้อง ผลลัพธ์มันจะเป็นความจริง ถ้าวิธีการไม่ถูกต้อง ผลลัพธ์มันก็เป็นการสร้างสมบารมี

เราตั้งใจทำคุณงามความดี เจตนาของเราดี เราว่าเป็นบุญกุศล แต่อันนั้นมันไม่บริสุทธิ์ มันก็เป็นคุณงามความดี เป็นบุญกุศลส่วนหนึ่ง ส่วนหนึ่งเป็นสภาวะแบบนั้น เพราะวิถีแห่งทางเข้ามันไม่ตรง ถ้าวิถีแห่งทางเข้าตรง เห็นไหม มันจะสมุจเฉทปหาน สิ่งนั้นมันไม่เป็นผลลัพธ์ที่ว่ามันแปรปรวนไป

ผลลัพธ์สรรพสิ่งนี้เป็นอนิจจัง พลังงานต่าง ๆ มันใช้ไปแล้วนี้ พลังงานมันต้องเคลื่อนตัวมันไป มันต้องแปรสภาพของมันไป มันต้องหมดไป ผลลัพธ์อันนั้นมันเป็นสภาวะแบบนั้น แต่ถ้าวิถีแห่งการถูกต้องเข้ามานี้ ผลลัพธ์ของมันจะเป็นคงตัวใจ นี่นิพพานถึงคงที่ ว่าสิ่งที่นิพพานมีอยู่มีอยู่อย่างนั้นไง สภาวะจิตนี้มีอยู่อย่างนั้น

แต่ถ้าผลลัพธ์วิธีการมันถูกต้อง ผลลัพธ์จะถูกต้อง วิธีการนี้มันเป็นมรรคาใจ มรรคามันถึงมีในศาสนาพุทธ เราถึงต้องสร้างสมของเราขึ้นมา ทางนี้วิญญูนี้เป็นกระแสออกไป เป็นการก้าวเดิน จิตนี้มันยังต้องเกิดต้องตายตามกระแสของโลกไป เราก็สร้างบุญกุศลของเราไป

แต่ถ้าเป็นสิ่งที่เราไม่เข้าใจ เราก็ปักไว้วางไว้ เราต้องศึกษาก่อนให้มันใจก่อน ถึงบอกว่าการถือศีลต้องมีปัญญาไง ถ้าเราไม่มีปัญญาเราจะถือศีลได้อย่างไร ศีล...ถ้าเรามีปัญญา ศีลนั้นจะบริสุทธิ์ขึ้นมา ถึงที่สุดแล้วศีลนี้หอมทวนลม หอมไปทวนลมนะ เราทำคุณงามความดีนี้ ทำความถูกต้องนี้ มันไปตามกระแสของปากของคน มันทวนลมไปได้

นี้ธรรมของเราก็เหมือนกัน มันทวนลมไป แต่ถ้าสิ่งที่มันไม่ถูกต้อง เราอย่าไปยุ่งกับมัน ะ
เรื่องของเขา ถ้าว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ผิด ทำไมเขากระทำละ ทำไมสิ่งที่ว่าโจรมันจะปล้นมันก็รู้ว่ามัน
ผิดนะ มันต้องแอบด้วย มันต้องลักด้วย ทำไมมันปล้นละ? เพราะมันมีกิเลส เพราะมันมีความ
ต้องการ เพราะมันมีความมั่งง่าย ถึงว่าเขาทำความผิดของเขาแล้วเขาปกปิดของเขาไว้ได้ เขาเอาแต่
หน้าฉาก เอาแต่คุณงามความดีมาเสนอเรา เราก็ต้องมีความเข้าใจเราถึงไม่เป็นเหยื่อ

ถ้าเราไม่เป็นเหยื่อนะ เราสร้างบุญกุศลของเรา บุญกุศลจะเป็นของเรา นี่ศาสนาเป็นแบบ
นั้น มันถึงมีเรื่องที่ว่า เราต้องศึกษา เราต้องใคร่ครวญ เราจะไม่เชื่อตั้งแต่ฟัง ในกาลามสูตร เห็น
ใหม่ ไม่เชื่อแม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูด ไม่เชื่อแม้แต่ครูบาอาจารย์ของเราพูด นี่กา
ลามสูตรบอกอย่าเชื่อ ต้องพิสูจน์กันก่อน

แล้วเราก็พิสูจน์ของเรา ใช้กาลเวลาใช้ความเห็นของเราพิสูจน์เข้าไป ถ้าใจของเรายังพิสูจน์
สิ่งที่เป็นอริยผลไม่ได้ เราจะไม่รู้หรอก แต่ก็อาศัยครูบาอาจารย์จับกันไป แต่ถ้าเราพิสูจน์ได้นะ
อริยผลมันจะเป็นผลที่ว่าต้องสืบได้ ต้องสื่อได้ ต้องทำได้ สิ่งนี้จะเป็นผลของเรา ในศาสนา เห็น
ใหม่ สมณะมีอยู่เฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น ศาสนาพุทธจะมีสมณะไง สมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่
สาม และสมณะที่สี่ ถึงที่สุดแล้วนี่เป็นที่พึ่งของเรา เอวัง